

Haar Bethlehem!

DOOR

J. SCHOUTEN.

I.

HET KIND IN DE KRIEBBE.

De dag spoedt ten einde.

De zon, die hare laatste gouden stralen werpt over de vlakke van Judea, daalt straks ter westerkimme.

Twee reizigers, blijkbaar vermoeid van den langen tocht, zien met verlangen naar het stedeke, ginds in de verte gelegen langs de helling dier groene heuvelen!

Waren ze maar in de groote herberg, daar, vóór de stadspoort! Dan hadden zij rust en een veilig onderkomen!

Vurig wenscht dat de man vooral, niet zoozeer voor zichzelf, maar allereerst voor zijne jeugdige vrouw, van wier krachten reeds zooveel gevergd is!

Reeds dagen tevoren hebben zij het eenvoudige Nazareth in Galilea verlaten, om naar Bethlehem te gaan, de aloude woonplaats van hun geslacht.

Want, deze armoedige reizigers zijn van vorstelijke afkomst. Koninklijk bloed stroomt door hunne aderen. Al was Jozef gewoon, zaag en beitel te hanteeren, toch vergat hij niet, dat eenmaal in handen zijner voorvaderen de gouden scepter had gerust. Hoe eenvoudig en nederig Maria ook zijn mocht, toch wist zij, dat David, de beroemde koning van Israel, die eenmaal als herdersknaap de velden Bethlehems van zijne liederen had doen weergalmen, haar groote voorzaat was.

Misschien dacht zij met weemoed terug aan die tijden van roem en grootheid, toen

haar volk zich nog niet behoefde te buigen onder het slavenjuk der vreemde heerschappij! Nu immers scheen het wel, dat Israels God Zijn volk verlaten had!

Maar neen, dat wist zij beter. Hij, die machtig is, had groote dingen aan haar gedaan. Hij had de nederigheid Zijner dienstmaagd aangezien en haar heerlijke beloften geschonken.

Op zekeren dag — denk u hare ontsteltenis — stond onverwacht een engel des Heeren voor haar.

Vriendelijk stelde de hemelbode haar gerust; hij had eene blijde tijding te brengen. „Wees gegroet, gij begenadigde onder de vrouwen!” zoo sprak hij tot haar. Voorts deelde Gabriël haar mee, dat zij een Zoon zou ontvangen, wiens naam zij zou noemen Jezus. Hij zou de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden en den troon bestijgen van zijnen vader David, om over het huis Jacobs te regeeren tot in eeuwigheid!

Welk eene eer! De Messias, de Christus, op Wien Abraham, Izak en Jacob hadden gehoopt, van Wien David jubelend had gezongen, Wiens komst de profeten vol verrukking hadden voorspeld, zou haar zoon zijn! Voortaan zouden haar zalig spreken al de geslachten!

Inmiddels zijn de beide reizigers Bethlehem genaderd, waar hun echter eene bittere teleurstelling wacht.

De groote herberg of Kahn is geheel gevuld. Alle plaatsen zijn reeds ingenomen door andere reizigers, vroeger aangekomen.

Maar is er dan niemand in Bethlehem, die hen wil ontvangen? Ook de stad is vol vreemdelingen; nergens is plaats.

Hoe smartelijk dit Jozef ook vallen moest,

toch zal hij over den toevloed van reizigers niet zeer verwonderd zijn geweest. Immers dezelfde oorzaak, die hem naar Bethlehem had gebracht, bestond ook voor de andere vreemdelingen. Het machtwoord van den keizer Augustus, dat „de geheele wereld” zou beschreven worden, dreef iederen Israëliet van die dagen naar de plaats, vanwaar hij afkomstig was. Zoo moesten Jozef en Maria naar de stad Davids, waar de stamtafels of registers van hun geslacht werden bewaard en dus hunne namen door den Romeinschen censor konden worden ingevuld.

Hun toestand was inderdaad moeilijk genoeg. Zouden zij den nacht moeten doorbrengen, gezeten onder de palmboomen, die voor de poort stonden?

Gelukkig kregen zij eene schuilplaats in een nabijzijnden stal, zoodat zij ten minste niet in de open lucht behoefden te blijven.

Wonderlijke leiding Gods! In dien stillen nacht werd in dien stal te Bethlehem de Christus geboren. De Zoon van God had Zijn hemeltroon verlaten, om op deze aarde te leven, te lijden en te sterven.

En hoe werd Hij ontvangen?

Geen prachtige wieg, schitterend van goud en edelgesteenten, was voor den Zoon Gods gereed, zooals voor de kinderen van de vorsten dezer wereld! Eene kribbe — een voederbak voor het vee — was de eenige plaats, waar Maria haar in doeken gewonden kind kon neerleggen.

Wie zou in zoo armoedige omgeving den Immanuël hebben gezocht? Wie kon verwachten, dat Hij, Wiens naam is „Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vrededorst”, zich zóó diep zou vernederen?

Zoo iets kon geen mensch hebben bedacht. Maar zoo wilde het de almachtige God, wiens gedachten hooger zijn dan onze gedachten, wiens wegen hooger zijn dan onze wegen.

De mensch ziet aan, wat voor oogen is.

Daarom zou schier niemand het Christus-kind een blik hebben waardig gekeurd, wanneer God zelve niet de geboorte van

Zijnen Zoon had doen aankondigen op treffender wijze, dan door eenig aardsch koning geschieden kon.

II.

HET LIED DER ENGELEN.

Op eenigen afstand van Bethlehem ligt eene vlakte, door eene heuvelenrij van de stad gescheiden. Daar bevinden zich in dienzelfden nacht eenige herders, die de wacht houden over hunne kudden.

Deze voorzorg is niet overbodig. Had reeds David een leeuw en een beer verslagen, die een lam der kudde tot hun slachtoffer kozen, ook nu sluipt in den nacht het wild gedierte rond, zoekende naar eene prooi.

Daarom blijven deze trouwe herders bij hunne schapen, zonder iets te vermoeden van de gewichtige gebeurtenis, eenig in de geschiedenis van de wereld, die in de stad Davids heeft plaats gegrepen.

Zonder twijfel zijn zij godvreezende mannen, die reeds lang naar de komst van den beloofden Messias hebben uitgezien. Zij weten, dat Hij komen moet; maar ach, wanneer?

Sinds vier eeuwen zwijgt de stem der profetie! Zou God Zijne beloften vergeten? Hoe dikwijls rees wellicht de bede in hun hart: „Heere, tot hoe lange?” zonder, naar het scheen, verhooring te vinden. Doch, wat is dat? Waarom springen zij verschrikt op, sprakeloos van ontzetting? Plotseling zien zij den hemel geopend en een stroom van licht op aarde nederdalen. Een licht, waarbij de glans der sterren verbleekt, omschijnt hen — ’t is de heerlijkheid des Heeren!

Geen wonder, dat die huivering hen door de leden vaart en zij vreezen met groote vreeze.

Hoor, daar klinkt eene stem, liefelijk en welluidend, die hen toespreekt. Eerbiedig heffen zij het hoofd op en zien, door een stralenden lichtschijn omgeven, eene engelengedaante van bovenaardsche schoonheid.

„Vreest niet, zegt de vriendelijke bode

des hemels, want ik verkondig u groote blijdschap; namelijk dat u heden geboren is, Christus de Heere, in de stad Davids. En dit zal u het teeken zijn; gij zult het kindeken vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe." Zulk eene tijding moest het hart der herders van blijde ontroering doen kloppen! „U is de Christus geboren!" spreekt de engel tot hen. Hij was geboren, niet alleen voor anderen, maar ook voor hen. Hun vurigst verlangen was vervuld; de ster uit Jacob was verzezen; de Leeuw uit Juda's stam zou opwaken ter verlossing van Zijn volk.

Groote blijdschap vindt dikwijls geen woorden, om zich te uiten. Terwijl de herders sprakeloos den engel aanstaren, verbreedt zich het licht, dat den hemelbode omgeeft en eene groote schare van engelen daalt op aarde neder. Een legioen van het hemelsch heirleger, van de jubelende menigte, die des Allerhoogsten troon omgeeft, vervult het dal met schitterende lichtgestalten.

Welk een onbeschrijfelijk tooneel boeit het oog der verbaasde herders! Maar, nog hooger zou hunne verwondering stijgen! Want, daar klinkt uit der engelen mond een lied, zoo wonderbaar schoon, als nog nooit op aarde gehoord was!

„Eere zij God in de hoogste hemelen!" zoo jubelen zij.

„Vrede op aarde! In menschen een welbehagen!" ruischt het door Efrata's velden.

Geen zang, ooit door menschen aangeheven, was zoo heerlijk als dit lied van de bewoners des hemels!

Wat geen oor had gehoord, in geen menschenhart was opgeklommen, hadden deze eenvoudige herders vernomen.

Hoe zalig zullen eenmaal de verlostten zijn, die de jubelzangen der heilige troongeesten, niet voor weinige oogenblikken slechts, maar tot in alle eeuwigheid zullen hooren in het nieuwe Jeruzalem daarboven!

Toch was deze verschijning voor de herders onvergetelijk.

„Vrede op aarde! In menschen een welbehagen!"

Hoe kon God, die toch vlekkeloos rein is, een welbehagen hebben in gevallen menschen, dood in zonden en misdaden?

Dat kon alleen, omdat Gods Zoon nu de menschelijke natuur had aangenomen en eenmaal Zijne ziel zou uitstorten in den dood, om het leven te verwerven, voor allen, die Hem liefhebben.

Hij zou de groote zondesschuld betalen, den toorn Gods dragen aan het kruis en daardoor al de Zijnen in Gods welbehagen doen deelen.

Zoo zou er ook „vrede op aarde" komen. Vrede in de harten van allen, die van de slavenketenen der ongerechtigheid waren verlost! Of de herders dit alles reeds hebben begrepen? 't Is niet waarschijnlijk. Toch zijn hunne harten vervuld met eene onuitsprekelijke blijdschap.

Het lied is geëindigd en het engelenkoor vaart statig op ten hemel, het licht met zich voerende.

't Is weder stil in het dal, waarin niets wordt gehoord, dan het suizen van den nachtwind en het geblaas der schapen!

Doch eene vurige begeerte naar het Christuskind is in het hart der herders ontwaakt; zij willen heengaan en zien, wat er geschied is.

Het verlangen geeft vleugelen aan hunne schreden.

Met haast komen zij en vinden Maria en Jozef en het kindeke, liggende in de kribbe.

Hoe zullen zij in den nederigen stal zijn neergebogen, om Gods eengeboren Zoon hunne hulde toe te brengen!

Hun volle hart moeten zij voor Jozef en Maria uitstorten en verhalen, wat hun door de engelen is verkondigd.

Ja, tot ieder, dien zij ontmoeten, spreken zij van de wonderlijke daden des Heeren, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hebben.

Geen wonder! Zij hadden oorzaak tot groote blijdschap. En wij?

Ook ons hart moet verheugd zijn, want in dat Heilig Kind is ons een weg der verlossing geopend.

Zonder den Heere Jezus zijn wij reddeloos verloren. Met hem zijn wij voor eeuwig behouden.

Daarom zeggen wij met Ten Kate :

Laat het blijde Kerstlied klinken

Door den stillen winternacht!
Vriendelijke starren blinken.
Zeeg'nende eng'len houden wacht.
„t God zij eere” ruische in 't rond,
Ook uit aller kind'ren mond.

DE KLEINE ZWERVER

DOOR

J. JANSSEN JR.

Ach, moet ik nog langer zwerven,
Arme kleine, 'k ben zoo moe.
Veel, veel liever wild' ik sterven,
'k Ging dan naar den hemel toe.

Maar nu, hulploos en verlaten
Dool ik, 't arme weesje, rond;
In de steden, langs de straten,
Ver van mijn geboortegrond.

Zie, wat helpt mijn bitter klagen,
Niemand, die er acht op geeft.
'k Durf niet om een aalmoes vragen,
'k Voel, dat mij 't harte beeft.

Onverschillig gaan de lieden
Mij, den armen knaap voorbij.
Waar hun plichten hun gebieden
Is geen tijd voor medelij.

Menschen, helpt mij, toont erbarmen,
O, die honger doet zoo'n pijn.
Geeft hier niemand iets aan d' armen?
Helpt mij, 't hoeft niet veel te zijn.

Ach, waar moet ik kleine henen,
Als mij niemand hulpe biedt?
'k Ben reeds moede van het weenen;
Ook mijn traantjes baten niet.

Moet ik sterven onder vreemden,
Waar ik nergens hulpe vond,
Smachtend naar de groene beemden
Van mijn vaderlandschen grond?

Ja, ik zal wel spoedig sterven,
Maar dan ook bij Jezus zijn,
In den hemel, na al 't zwerven,
Daar is honger, leed noch pijn.

Dan is al mijn smart vergeten,
In den hemel is het goed;
'k Zal daar van geen zorgen weten,
Daar is altijd overvloed.

In den hemel is het heerlijk
Daar is nimmer zond' of pijn.
Daar, daar zal ik, hoe begeerlijk,
Eeuwig, eeuwig *zalig* zijn.

Trouwe Heer, wil Gij mij leiden,
Vat Gijzelf mijn zwakke hand,
Wil mij weldra plaats bereiden,
In het hemelsch vaderland.

Moet ik dan ook eenzaam sterven
Ver van moeder, ver van huis,
'k Draag, schoon 'k reeds zoo veel moest derven,
Toch getroost mijn zware kruis.

Wil, wil Gij mij krachten geven
Hemelvader zie mij aan,
'k Weet het, wat mij treft in 't leven,
Gij zijt met mijn leed begaan.

Gij zult weldra uitkomst schenken,
'k Voel, dat ras mijn einde naakt,
Boven bidden, boven denken,
Wordt het door U wél gemaakt.

't Is... als... hoor ik... d' Englen zingen,
Zie, ze dalen tot mij neer.
Neem mij mede, Hemellingen,
Breng... mij, bij den... lieven... Heer.

Neem mij mede, Hemellingen
Neem mij mede naar omhoog,
In den Hemel zal ik zingen,
Daar *hier* 't kruis te zwaar mij woog.

Naar Bethlehém!

DOOR

J. SCHOUTEN.

(Vervolg van bladz. 220.)

III.

DE PLECHTIGHEID IN DEN TEMPEL.

Het is veertig dagen later.

Ook dezen morgen klinkt als op andere dagen het trompetgeschal door de straten van Jeruzalem. Wel-dra komen de inwoners in beweging. Allen spoeden zich naar Gods huis, om den Heere te aanbidden.

Reeds zien we vele wachtenden voor den hoofdingang, de „schoone poort” des tempels, en daaronder eenige vrouwen met hunne kleinen op den arm, om die aan den Heere voor te stellen.

Op den bepaalden tijd wordt de poort geopend en treden de wachtende moeders het voorhof der vrouwen binnen.

Wat beweegt deze vrouwen, met hunne kinderen zoo vroeg reeds naar het heiligdom te gaan? Zij erkennen daarmee, dat hun kroost Jehova's eigendom is.

Toen eenmaal de Engel des Heeren dood en verderf verspreidde door Egypteland en alle eerstgeborenen van Faraö's volk stier-ven in één nacht, waren de zonen der Israëlieten gespaard gebleven.

Daarom, zoo had de Heere gesproken, zijn ze Mijn eigendom, zijn ze als Mijne kinderen aan Mijn dienst gewijd en moest iedere Israëlietische moeder haar eerstge-boren zoon van den Heere loskopen voor eene som, het bedrag van vijf sikkelen (f 7,50) niet te boven gaande.

Tevens moest zij naar het voorschrift

der Wet voor zichzelf een lam en eene duif ten offer geven om daarmee hare dank-baarheid voor Gods goedheid te bewijzen. Alleen arme vrouwen konden met twee duiven volstaan.

Nu begrijpen we, wat Maria in den tem-pel komt doen. Ja, meer dan iemand erkent zij haren eerstgeborene als Gods eigendom, want zij weet, het is de eigen Zoon des Vaders. En is er wel ééne moeder in Jeru-zalem dankbaarder dan Maria?

Eenmaal sprak zij: „Mijne ziel maakt groot den Heere en mijn geest verheugt zich in God, mijnen Zaligmaker.”

Dat gevoel van zalige vreugde leeft ook nu in haar hart. Maar ach, zij is arm. Zij kan den Heere geen lam ten dankoffer bieden. Een paar tortelduiven, ziedaar alles, wat zij missen kan. Dat weinige geeft zij echter met volvaardig gemoed en de Heere, die het hart aanziet, verwerpt haar offer niet.

Wie zou, toen Jozef en Maria met het in doeken gewonden kind Gods huis bin-nentraden, daarin iets bijzonders hebben gezien?

Zeker hebben zij niet verwacht, iemands aandacht te trekken.

Daar treedt echter een oud man op hen toe: de grijze Simeon.

't Is niet toevallig, dat hij zich thans in den tempel bevindt. Hij is gekomen, om het kindeke Jezus te zien.

„Hoe kon hij weten, dat het Christus-kind er zijn zou?” zoo vraagt ge.

Simeon was een oprecht en godvreezend man, die van harte Gods Woord geloofde.

Zijn vurigste verlangen strekte zich uit naar den beloofden Messias.

Zoo menigmaal had hij den Heere gebeden, dat toch de Koning Israëls verschijnen mocht. Toen had God hem eene heerlijke belofte gedaan en gezegd: „Simeon! Gij zult niet sterven, vóór gij den Christus des Heeren gezien hebt.”

Daarnaar zag de godvruchtige man' dag aan dag uit.

Eindelijk was Gods tijd gekomen.

Dezen morgen voelde Simeon zich onweerstaanbaar gedrongen om naar het heiligdom te gaan.

Eene stem in zijn gemoed zeide hem: thans zult gij uw hoogste wensch vervuld zien.

Nauwelijks is hij in het Godshuis, of Jozef en Maria komen binnen, om het heilig Kind den Heere voor te stellen.

Niemand slaat acht op hen. Simeon echter, verlicht door den Heiligen Geest, ziet, wat voor anderen verborgen is.

Hij neemt het Kindeke in zijne armen en eene ongekende blijdschap vervult zijn hart.

„Nu laat Gij, Heere, zoo roept hij uit, terwijl hij dankend het oog naar boven slaat, uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord.

Want mijne oogen hebben uwe zaligheid gezien, die Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken.

Een licht tot verlichting der heidenen en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.”

Wel mocht Simeon zoo spreken!

Nu kon hij in vrede heengaan, want Gods eigen Zoon had in zijne armen gerust. Hij had niet tevergeefs geloofd, want het Licht der wereld was verschenen en zou de duisternis doen wijken uit de harten van Joden en Heidenen.

Hoe beteekenisvol waren deze woorden voor Jozef en Maria!

Hoe waren zij getroffen, toen de grijsaard zijne handen over hen uitbreidde in den naam van den God Abrahams, Izaks en Jacobs!

Die God zou hun nog meer openbaren.

Simeons oog, door Hooger licht bestraald, blikte zelfs door den sluier der toekomst heen. Hij ziet dat Kindeke, tot vollen wasdom gekomen als den „Man van Smarte” den lijdensweg betreden en voorspelt aan Maria:

„Zie, deze wordt gezet tot een val en eene opstanding voor velen in Israël en ook zal een zwaard door uwe eigene ziel gaan.”

Die aandoenlijke woorden moesten de vreugde van de moeder onzes Heeren temperen.

Later, als Simeon reeds lang tot zijne vaderen verzameld was, zou zij met diepen weedom den bitteren dood haars Zoons moeten aanschouwen. Zij zou het zien, als Hij, aan het smadelijk kruishout genageld, hellesmarten doorstond om Zijn volk te verlossen van den toekomstenden toorn.

Vóór het ouderpaar Gods huis verliet, hoorden zij nog een merkwaardig getuigenis omtrent het kind, hun geschonken.

De godvruchtige Anna, eene profetes, erkende insgelijks den zoon van Maria als het vleeschgeworden Woord van God. Zij, eene 84-jarige weduwe, die slechts 7 jaar was gehuwd geweest, had na het overlijden van haar man zich geheel aan den dienst des Heeren gewijd en week niet uit den tempel met vasten en bidden.

Ook zij getuigde tot allen, die te Jeruzalem het heil des Heeren verwachtten, van haar geloof in de vervulling van Gods beloften.

De voorstelling van het Kindeke in den tempel was geschied. De godvruchtige ouders keerden naar Bethlehem terug, waar nog grootere dingen zouden plaats grijpen.

—o—

IV.

DE WIJZEN UIT HET OOSTEN.

Begeven we ons thans opnieuw naar Jeruzalem.

Schoon was zij, de stad, waar eenmaal David en Salomo den scepter zwaaiden over een groot en machtig volk. Hoog

verhieven zich de gebouwen van den heerlijken tempel boven de onafzienbare hui-zenzee.

Maar ach! Boven de tempelpoort prijkte de gouden adelaar, het teeken van Rome's oppermacht. In het koninklijk paleis woonde geen vorst uit het huis van David, maar de trotsche Herodes, de Idumeeër, die door Romeinsche wapenen op zijn troon werd gehandhaafd. Het volk sidderde voor den vreedden en achterdochtigen vorst, die zijne handen met zooveel onschuldig bloed be-velekt had.

Vanwaar zou voor 's Heeren volk de redding komen? O, had het slechts geloovig uitgezien naar den beloofden Verlosser!

Dat deden echter weinigen, zooals Simeon en Anna. De meesten hadden slechts aardschgezinde verwachtingen. Zij werden misleid door hunne voorgangers, de trotsche Fari-zeeën en Schriftgeleerden, blinde leidslieden der blinden, die onder een huichelachtig vertoon van vroomheid nochtans leefden verre van God.

Zoo diep was het kroost van Abraham gezonken. Niemand wist, wat in Bethlehem geschied was en — schier niemand ver-lange naar de komst van den Messias.

Zoo was het niet met het reisgezelschap, dat één dezer dagende heilige stad naderde.

De kameelen zijn met stof bedekt en vermoeid door den verren tocht.

Aan kleeding en gelaatskleur der reizigers kunnen wij zien, dat deze kinderen van het Oosten niet in het Joodsche land thuis-behooren. Nu zij de stad des Grooten Konings naderen, getuigen hunne sprekende trekken van diepen ernst en een vurig verlangen. Ongetwijfeld zijn zij met een gewichtig doel gekomen.

Deze mannen zijn Magiërs of Wijzen, ervaren in de wetenschappen.

In den eenzamen nacht, wanneer andere menschen rustten van hunnen arbeid, hielden zij zich bezig met den loop der sterren te berekenen en zich te verlustigen in de verhevenheid der Schepping. Want,

hoewel in een heidensch land woonachtig, kenden zij den levenden God. Zij wisten, dat uit Israël, het uitverkoren volk van Jehova, de groote Koning zou voortkomen, die door zoovele godvruchtigen werd ver-wacht.

Hunne ziel dorstte naar den Levensvorst en menigmaal zeker had hun oog met smachtend verlangen opgezien naar den hemel, met de bede tot den Almachtige om redding en verlossing.

Hoe groot was hunne vreugde, toen zij plotseling aan het hemelgewelf eene ster zagen van ongekenden glans. Dat licht was hun genoeg. Zij wisten het nu; met vlammend schrift stond het geschreven aan het uitspansel:

De Koning der Joden is geboren!

Geen twijfel verontrustte hunne ziel. De Heilige Geest overtuigde hen, dat het alzoo zijn moest. Diezelfde Geest dreef hen aan, de moeielijke reis te aanvaarden.

De Wijzen zijn voor de poort gekomen.

Met nieuwsgierigheid worden zij door de Romeinsche soldaten aangestaard.

„Waar is de geboren Koning der Joden?” zoo luidt hunne vraag.

Niemand weet die te beantwoorden.

Nu komen de reizigers de stad binnen.

Hier krijgen zij evenmin een voldoende bescheid. Zij zien slechts nieuwsgierige blikken en verwonderde gezichten.

Welk eene teleurstelling! Zij hadden mogen verwachten, dat Jeruzalem in feest-dos was gehuld; dat bij het bazuingeschal der priesteren eene jubelende schare den lof had verkondigd van het verheven Ko-ningskind! En nu, niets van dat alles. In de nauwe straten beweegt zich geene juichende volksmenigte; zij worden slechts omringd door eene groep nieuwsgierigen.

Toch blijft hun geloof ongeschokt. Zij weten, dat God door Zijn hemelsch licht tot hen heeft gesproken en daarom zeggen zij op den toon der vaste overtuiging:

„Nochtans is de Koning der Joden ge-boren, want wij hebben Zijne ster gezien in het Oosten.”

Dat nieuws gaat in Jeruzalem van mond

tot mond. De geheele stad wordt ontroerd.

Geen wonder. Zou dan werkelijk de Messias verschenen zijn?

Die vraag laat op zichzelf de meesten tamelijk onverschillig; maar allen sidderen voor den indruk, dien deze tijding op den wreed en achterdochtigen Herodes zal maken.

Vleiers hebben hem den naam van „den Grooten” gegeven, maar het volk kent hem beter. Het herinnert zich, hoe hij zijne onschuldige kinderen heeft doen ombrengen, zoodat keizer Augustus met recht kon zeggen, dat het beter was „Herodes’ zwijn, dan Herodes’ zoon te zijn.”

Wie weet, hoevelen nu weer als offer van ’s konings moordzucht zullen vallen!

Natuurlijk kon de aankomst der Magiërs voor Herodes niet verborgen blijven. De listige vorst begreep wel, dat hunne komst met de geboorte van den Messias in verband stond.

Doch waar was de groote Koning geboren? Hoe dat te weten te komen?

Hoewel geen Jood van geboorte, had hij toch wel vernomen, dat de Profeten de komst van den Verlosser hadden voorspeld. Alleen de Farizeën en Wetgeleerden konden hem deze vraag beantwoorden.

Weldra is zijn besluit genomen. Hij roept den grooten Raad of het Sanhedrin bijeen, uit één en zeventig leden bestaande. Het zijn de overpriesters of hoofden der vier en twintig klassen, waarin het Joodsche priesterschap is verdeeld.

Op ’s konings bevel komen deze wetgeleerden, meest mannen van jaren, deftig en statig van voorkomen, bij elkander.

In hunne vergadering gekomen, legt de vorst hun de vraag voor, waar de Christus moest geboren worden.

Voor mannen als deze, vergrijsd in de studie der wet en der profeten, is het antwoord niet moeielijk te vinden.

„In Bethlehem-Ephrata, zoo zeggen zij, want Micha getuigt reeds van Bethlehem, dat uit haar „de Leidsman zal voortkomen, die het volk van Israël weiden zal.”

Nu weet de sluwe vorst genoeg. Het

Sanhedrin kan weer uiteengaan. Herodes heeft reeds met boosaardige list het plan beraamd, door veinzerij het gevaar af te wenden, dat hem en zijne kroon bedreigt.

Heimelijk laat hij de Wijzen voor zich komen, die hij met gehuichelde vriendelijkheid ontvangt.

Daar staan deze godvreezende mannen voor den beheerscher van Israël. Zij zien den 70-jarigen vorst, inwendig reeds lijdende aan de vreeselijke ziekte, die hem weinige maanden later ten grave zal slepen.

„Wanneer”, zoo vraagt Herodes, „hebt gij de ster gezien, waarvan gij sprakt?”

De Wijzen deelen hem den juisten tijd mede.

„Nu dan”, herneemt de vorst, „reist spoedig naar Bethlehem en onderzoek naarstig naar dat kindeken!”

Wanneer gij het gevonden hebt, boodschapt het mij, opdat ik ook kome het te aanbidden!”

De huichelaar! In zijn hart heeft hij reeds besloten, het kind te vermoorden, terwijl hij veinst, zich voor het Christuskind aanbeddend te willen neerbuigen. God zou echter het fijngesponnen moordplan van den goddeloozen koning verijdelen!

Kort na dit onderhoud zien wij de Wijzen Jeruzalem verlaten en den weg naar Bethlehem inslaan. Maar waar is het Sanhedrin? Is het ook niet begeerig, den geboren Koning te aanschouwen? Waar zijn de bewoners der hoofdstad? Wenschen zij niet den grooten Zoon van David te aanbidden?

Ach neen! De vreemde reizigers uit het verre land had het volk met belangstelling aangestaard, maar om hare heiligste belangen geeft de lichtzinnige menigte weinig of niets.

De Wijzen gaan alléén naar Bethlehem in het vast geloof, dat Gods beloften niet falen kunnen. Zij worden in hunne verwachting niet teleurgesteld. Buiten de poort gekomen, zien zij op naar den hemel en — wie beschrijft hunne blijdschap! — daar vertoont zich weer het schitterend

licht aan den hemel, dat zij in het Oosten gezien hebben. Dat licht gaat hun voor en zal hun de plaats aanwijzen, waar „de star uit Jacob” is opgegaan!

Hun gemoed springt op van vreugde. Is in Jeruzalem hun geloof beproefd, hier wordt het weder versterkt. Den korten afstand naar Bethlehem — slechts twee uren gaans — hebben zij weldra afgelegd. In de stad Davids gekomen, behoeven zij niemand iets te vragen. De ster blijft staan boven de plaats, waar het Kindeke zich bevindt.

Zij treden binnen. Geen vorstelijke pracht zien zij in deze eenvoudige woning. Zij ontmoeten Jozef en Maria en aanschouwen eindelijk den geboren Koning der Joden.

Ergeren deze Wijzen zich aan de armoedige omgeving van het Koningskind? O neen! Hun hart is vervuld van lof en aanbidding. Zij buigen zich met het aangezicht ter aarde en brengen den geboren Messias hunne hulde. Deze aanzienlijke mannen zijn niet zonder een geschenk gekomen. Het edelste, wat hun vaderland oplevert, hebben zij medegebracht: goud,

wierook en mirre en leggen het voor Jozef en Maria neder.

Wat zal er wel in het hart dezer arme lieden zijn omgegaan bij het zien van zulke kostbaarheden! Met hoeveel belangstelling zullen zij hebben vernomen, wat deze vreemdelingen op hun merkwaardigen tocht ondervonden!

Ongetwijfeld heeft Maria ook deze woorden alle bewaard, overleggende die in haar hart. Het doel der reizigers is bereikt. Zij hebben den Zoon van God aanschouwd. Nu zullen zij den nacht in het stille stadje doorbrengen, om den volgenden morgen de terugreis te aanvaarden.

Zullen zij nog naar Herodes gaan, om den vorst met de verblijfplaats van het Kindeke bekend te maken? Dat was hun voornemen, maar in dienzelfden nacht beval hun God in den droom, langs een anderen weg naar hun vaderland terug te keeren. Ook nu gehoorzaamden zij de goddelijke ingeving zonder aarzelen.

Zoo wachtte de bloeddorstige koning hen tevergeefs.

(Slot volgt.)

MIJN VADERLAND

DOOR

A. DE JONG.

Kent gij het land, met zooveel glans
Bestraald in zijnen eikentrans;
Het land, waar vrede en vrijheid woont,
En waar een Koninginne troont;
Waar liefde een schoon borduursel spant?
Dat is mijn dierbaar Vaderland.

Kent gij het land, zoo vroom als vrij;
Waaraan ik heel mijn leven wij;
Dat goede land, wiens broedertrouw
Ik voor geen schatten ruilen zou;
Dat land, beschermd door Godes hand?
Dat is mijn dierbaar Nederland.

Kent gij het land, dat, na veel strijd
Om 't Woord des Heeren, is bevrijd;
Wiens bodem stroomen mart'laarsbloed
Als 't zaad der kerke heeft begroet;
Waar 't licht des heils thaus helder schijn?
Dat is het Delta van den Rijn.

Heil u, mijn dierbaar Vaderland!
Voor u is 't dat mijn hart ontbrandt;
Uw voorspoed is mijn eer, mijn heil;
Voor u heb ik mijn leven veil;
Voor u smee ik Gods Vaderhand:
Bescherm mijn dierbaar Nederland!

Naar Bethlehem!

DOOR

J. SCHOUTEN.

(Vervolg en slot van bladz. 245.)

V.

DE VLUCHT NAAR EGYPTEN EN DE KINDERMOORD.

Sta op en neem tot u dat Kindeke en zijne moeder en vlied in Egypte en wees aldaar, totdat ik het u zeggen zal: want Herodes zal het Kindeke zoeken, om het te dooden."

Zoo sprak een engel des Heeren tot Jozef en deze, gehoorzaam aan het goddelijk bevel, vlood met Maria en het Kindeke naar Egypteland.

Op zijn minst was het eene reis van vier dagen, die Jozef echter gelukkig ten einde bracht. De geschenken, die hij van de Wijzen had ontvangen, kwamen hem uitnemend te stude, om zich in het vreemde land het noodige tot levensonderhoud aan te schaffen. Zoo zorgt God voor de zijnen!

Inmiddels wachtte Herodes vol ongeduld op de terugkomst der Wijzen! Ditmaal echter was de bedrieger zelf bedrogen! De dwingeland sidderde op zijn troon. Hij wist nu, het Kind, dat naar de voorspelling der profeten eenmaal over Israël zou regeeren, was geboren. Had hij daarvoor zoo veel bloed vergoten, om ten slotte toch nog kroon en troon in een ander geslacht te zien overgaan?

Neen, dat Kind moest sterven, tot iederen prijs.

Nu neemt de wreede vorst een schrikkelijk besluit. Uit zijn gesprek met de Wijzen weet hij nog, dat de geboren Koning in allen gevalle jonger dan twee jaar moet zijn.

„Ga heen naar Bethlehem, zegt hij tot zijne soldaten en breng alle kinderen van twee jaar en daaronder om het leven."

Welk een jammerkreten gaan op in de ongelukkige stad, als dit snood bevel wordt uitgevoerd! Tevergeefs smeeken de arme ouders om medelijden. Zij moeten het aanzien, hoe hunne lievelingen door de ruwe krijgers onbarmhartig worden doorstoken!

Geene vlucht kan baten; elke schuilplaats wordt doorzocht en ieder kind beneden de twee jaren is weldra door de gevoellooze krijgslieden uit de moederarmen gerukt en om 't leven gebracht!

Kort tevoren had in Bethlehems velden het „Vrede op aarde" weerklonken! Nu is er geen vrede, maar rouw en droefheid in alle harten!

Zoo is vervuld, wat gesproken was door den profeet Jeremia:

„Eene stem is in Rama gehoord, geklag, geweent en veel gekerm: Rachel beweende hare kinderen en wilde niet vertroost wezen, omdat zij niet zijn."

Het graf van Rachel, de vrouw van Jacob, was in de nabijheid van Bethlehem. Zij was kort na de geboorte van Benjamin gestorven. De smart der moeders in Bethlehem was zoo groot, dat de profeet het voorstelt, alsof Rachel uit haar graf was opgestaan, om de vermoorde kinderkens te beweenen. Ondanks al het vergoten bloed had de dwingeland zijn doel niet bereikt. Kort daarop stierf hij zelf aan eene vreeselijke ziekte. Hij leed zoo ontzettend, dat hij zich in wanhoop om het leven wilde brengen, wat hem echter door de omstanders werd belet.

Na zijn dood werd het rijk onder zijne vier zonen verdeeld.

Opnieuw verscheen de engel des Heeren aan Jozef en gaf hem bevel, naar Kanaän terug te keeren. Immers zij, die de ziel van het Kindeke zochten, waren niet meer.

Zoo geschiedde, wat reeds door den profeet Hoséa voorzegd was: „Uit Egypte heb Ik Mijnen Zoon geroepen.”

Jozef volgde deze goddelijke aanwijzing. Uit vrees echter voor den wreeden Arche-laüs, die over Juda regeerde, trok hij naar het noorden des lands en vestigde zich te Nazareth, in Galilea.

In dit onaanzienlijke, zelfs verachte plaatsje, groeide de Heiland der wereld op, onopgemerkt door het oog der menschen, om eenmaal, toen de tijd was gekomen, zich aan Zijn volk als den Zoon Gods te openbaren.

Hoe openbaarde Hij zich?

Als de liefdevolle Heiland, die de kin-

derkens tot Zich riep, hen met Zijne armen omving en zegende.

Als de goede Herder, die het verloren, afgedwaalde lam, dat zich op de bergen tusschen doornen en struiken had verward, op Zijne schouderen tot de kudde weder-bracht.

Als de Verlosser, die op Golgotha leed en stierf, om door Zijn bloed de groote zondeschuld te delgen voor allen, die Hem in waarheid hebben gezocht!

Zoekt *gij* Hem? mijn jeugdige lezer.

Zelf moedigt Hij u daartoe aan; want Hij heeft gesproken: „Die zoekt, die vindt. Die klopt, dien zal opengedaan worden.”

Gij kunt Hem niet, zooals de Wijzen, goud, wierook en mirre aanbieden. Maar dat begeert Hij ook niet. Wat Hij vraagt, is alleen: „Mijn zoon, Mijne dochter, geef Mij *uw hart*.”

O, geef het Hem; dan eerst viert gij een recht gezegend Kerstfeest.

Transvaalsche broeders! moed!

Een Jongenslied

DOOR

B. H. KORFKER.

Transvaalsche jongens.

In naam van de vrijheid, wij sluiten de poort,
De Engelschen staan op de grens,
Zij schenden, wie heeft zulks voor eeuwen gehoord,
Het recht van den eerzamen mensch;
Den boer, die in vrede zijn dagen besteedt,
Den boer, die geen Engelschman overlast deed,
Den boer, die geen Engelschman stoort.

Nederlandsche jongens.

In naam van de vriendschap, hier, jongens! de hand,
Wij strijden van ver met u mee;
Ons hart klopt voor u en uw bergachtig land,
Zoo ver over landen en zee.
Gij hebt van den Engelschman duid'lijk geleerd,
Dat goud dorst in haat tegen menschen verkeert,
Gaaf, strijdt om verzoening en vreê!

Zij.

O, jongens van Neerland! gij moest het eens zien,
Transvaal is een overschoon land,
Doch zwaar drukte op ons, maar dat moest zoo
Gods strenge en kastijdende hand. [geschiên,
De droogte en de veepest benauwden het hart,
En volk en regeering verduurden die smart,
Maar zwaar drukte ook Chamberlain's hand.

Wij.

En daarom, Transvalers! gij staat in uw recht,
Gij hebt al uw recht aan uw zij,
Gij kunt er op reek'nen, heel d' aard heeft gezegd:
Transvaal staat hier smet'loos en vrij.
En daarom, houdt moed, makkers! strijdt en verwint,
God helpe u zoolang tot ge uw vrijheid herwint,
Hij sta u goedgunstig ter zij.